

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-8 У. 12151/14
Дана 06.10.2016. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Тамбурковски Баковић, председник већа, Зорице Китановић и Љиљане Максимовић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Томић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Привредно друштво “А.А.” д.о.о. ..., ... број ..., кога заступа Предраг Пантелић, адвокат из Београда, Краља Милутина 37, ради поништаја решења туженог Министарства финансија Републике Србије, Управе царина, Комисија за жалбе Управе царина број: 148-04-039-00-1075/4-2014 од 04.08.2014. године, у предмету царинском, у нејавној седници већа одржаној дана 06.10.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Царинарнице Београд број У/І-1415/2014 од 16.04.2014. године, донетим у смислу члана 103. став 5. Царинског закона (“Службени гласник РС”, бр. 18/2010, 111/2012), којим су измењени подаци у ЛЦИ УВ-4 број 10007 од 20.04.2011. године ЦИ Лука Београд, наименовања 01, рубрике 43 и 47, а тужилац обавезан да плати укупан износ од 181.845,50 динара на име мање плаћене царине и пореза на додату вредност за робу стављену у слободан промет по ЛЦИ УВ-4 број 10007 од 20.04.2011. године ЦИ Лука Београд.

У тужби поднетој Управном суду дана 22.09.2014. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа. Навео је да је нетачан навод туженог да тужилац није доставио доказе о извршеном плаћању, односно доказе који су од значаја за доказивање података о стварно плаћеној цени увезене робе. Тужени констатује да није било могуће утврдити царинску вредност увезене робе, применом методе трансакцијске вредности увезене робе и да самовољно, без икаквог законског основа, врши примену методе царинског вредновања робе по принципу трансакцијске вредности истоветне робе и на тај начин, без омогућавања тужиоцу да достави доказе о стварној вредности увезене робе, утврђује наводну

вредност и тиме даје основ за покретање друге фазе. Истакао је да је чињенично стање утврђено од стране Одсека за накнадну контролу нетачно и да не одговара постојећим доказима у спису, те да представља грубу злоупотребу овлашћења и повреду права тужиоца. Указао је на то да ће увозници бити дестимулисани да обезбеђују повољнију набавну цену за одређене артикле, јер ће, имајући у виду став туженог, бити примењен метод царинског вредновања робе, по принципу трансакцијске вредности истоветне робе. Предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган је, одговором на тужбу, остао при разлозима образложења оспореног решења, и предложио је да суд тужбу одбије.

Управни суд је у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такве природе да не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, јер је на правилно утврђено чињенично стање правилно примењено материјално право.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу с одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), Управни суд је, након разматрања навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је на име тужиоца, по ЛЦИ УВ-4 број 10007 од 20.04.2011. године ЦИ Лука Београд, стављена у слободан промет роба назива базно уље SN 650 у количини 22.880,00 литара, бруто тежине 22.150 кг, увезена из Ирана, сврстана у тарифни став 2710.19990080 Царинске тарифе, са стопом царине 3%, у вредности 10.450,00 USD, на паритету испоруке СIF Србија. У поступку накнадне контроле, Тим за накнадну контролу поступајући по налогу за обављање накнадне контроле Одсека за накнаду контролу Београд број 148-08-38-02-67/2014 од 12.02.2014. године, је дана 21.02.2014. године, у смислу члана 103. Царинског закона, уз присуство одговорног лица тужиоца, започео накнадну контролу правилности спроведног поступка утврђивања царинске вредности по таксативно набројаним декларацијама за робу базно уље СН 500 и СН 650, земље порекла Иран од испоручиоца Б.Б., фабрика URMIA, централа Техеран, Иран. Увидом у достављену документацију утврђено је да је тужилац у току 2011. године од иноиспоручиоца, стављао у слободан промет базно уље СН 650 по ценама од 95 и 135 USD/бурету (око 200 л) а да је плаћање предметне робе из Ирана вршено на основу Уговора о иноцесији (Уговор за сваку испоруку у Београду на српском језику између друштва Б.Б. и В.В.) из разлога нефункционисања платног система између Републике Србије и Републике Иран. Имајући у виду да тужилац није био у могућности да достави доказ о плаћању робе по поднетој факури, Тим за накнадну контролу је царинску вредност за робу базно уље SN 650 утврдио применом члана 40 Царинског закона, односно на основу трансакцијске цене истоветне робе, продате ради извоза у Републику Србију и извезене у исто или приближно исто време када и предметна роба, а на основу података и фактура број 90/1382 и 90/1383 од 01.04.2011. године, приложених уз ЛЦИ УВ-4 број 13021/1308 и 13021/1307 од 11.04.2011. године, по којима је стављено у слободан промет 110 буради базног уља SN 650, иранског порекла, продатог од стране истог иранског продавца из Техерана на истом комерцијалном нивоу, на основу трансакцијске цене од 204,5 USD/буре. О утврђеном чињеничном стању сачињен је Записник о накнадној контроли број 148-08-38-02-67/4/2014 од 26.03.2014. године, којим је утврђен и износ мање плаћеног царинског дуга по предметној декларацији, а који је достављен тужиоцу на изјашњење. Тужилац је на чињенично стање утврђено записником доставио примедбе, за које је Комисија за накнадну контролу, након детаљне оцене истих, нашла да нису од утицаја, па је донела своје решење у смислу члана 103. Царинског закона, којим је изменила податке у рубрикама 43 и 47 у предметној ЛЦИ

УВ-4 и обавезала тужиоца на накнадно плаћање утврђеног износа на име царинског дуга за предметну робу. У поступку решавања по жалби, Комисија за жалбе Управе царина је размотрила списе предмета и прибавила мишљење стручне службе Управе царина – Одељења за царинску вредност, акт број 148-07-039-00-1075/3-2014 од 28.07.2014. године, па је утврдила да је као доказ о стварно плаћеној цени предметне робе, тужилац приложио фактуру иранске фирме “Б.Б.” број 90/1397 од 10.04.2011. године, којом је за робу описану као “Base oil SN 650” упаковану у 110 металних буради од 208 литара, фактурисан износ од 10.450 USD (95USD/буре). Према поднетој фактури реч је о бруто тежини од 22.200кг и нето тежини 20.350кг, која није у складу са податком о нето тежини наведеној у предметној ЛЦИ. Поднета фактура садржи назив банке (Halk Bank OF Turkey) и број рачуна те банке, али не и рок плаћања. Податак наведен на фактури о паритету испоруке (CIF Србија) на основу којег су попуњени подаци у рубрици 20 ЛЦИ, није у складу са правилима Incoterms 2010, којима је прописано да правилно коришћење наведеног паритета подразумева уношење луке одредишта, а не земље испорука. Према истим правилима паритет CIF-унети именовану луку одредишта, се користи само за поморски транспорт и транспорт унутрашњим пловним путевима, што према поднетом CMR обрасцу није случај. Утврђено је да је Уговор број 7/2011 од 14.04.2011. године, који је прикључен списима предмета, сачињен након испостављања предметне фактуре. Исти је закључен између фирме “Б.Б.” из Техерана, тужиоца и В.В. из Турске. Поднетим уговором регулише се обавеза плаћања робе по рачунима 90/1390 и 1391 од 05.04.2011. године који су поднети уз царинске декларације, а које треба извршити на рачун В.В. из Турске. Према члану 2. Уговора по извршеној уплати на наведени рачун, тужилац неће имати дуговања према фирми “Б.Б.” из Техерана, при чему број рачуна за уплату није наведен. Иако је према члану 2. реч о износу за уплату од 20.900 USD, у члану 3. поред наведеног износа стоји и износ од 10.450 USD. С обзиром на наведено, оцењено је да се поднети уговор не односи на предметну ЛЦИ, те се исти не може довести у везу са описом робе који је наведен у декларацијама и рачунима на које се позива, јер је према уговору реч о базном уљу SN 500, а према поднетим декларацијама и фактурама о базном уљу SN 650. Имајући у виду наведене неусаглашености и чињеницу да се у списима предмета не налазе докази о извршеном плаћању по поднетој фактури, односно да тужилац и поред захтева Тима за накнадну контролу није доставио документацију која је од значаја за доказивање података о стварно плаћеној цени предметне робе, те да постојећа сумња Царинарнице није отклоњена, стручна служба Управе царина, Одељења за царинску вредност, је оценила да сходно члану 131. Уредбе о царински дозвољеном поступању са робом, Тим за накнадну контролу није био дужан да царинску вредност утврди применом члана 39. Царинског закона, те да је правилно оспорио пријављену цену као трансакцијску, односно стварно плаћену цену за предметну робу и правилно приступио утврђивању царинске вредности за исту имајући у виду хијерархијски редослед применом метода утврђивања царинске вредности прописаних одредбама чланова 40-45. Царинског закона.

Одредбом члана 103. став 1. Царинског закона (“Службени гласник РС”, бр. 18/2010, 111/2012) прописано је да царински орган може, по службеној дужности или на захтев декларанта, изменити или допунити декларацију након што је роба пуштена декларанту, а ставом 5. истог члана је прописано да, ако се накнадном контролом декларације или накнадном контролом царинења утврди да су прописи који се односе на одређени царински поступак примењени на основу нетачних или непотпуних података, царински орган, у складу са царинским и другим прописима, предузима неопходне мере и доноси одговарајуће одлуке да се неправилности исправе и правно стање усклади са новоутврђеним околностима.

Царинским законом прописано је више метода царинског вредновања робе, а то су: 1. трансакцијска вредност увезене робе (члан 39. Царинског закона), 2. трансакцијска

вредност истоветне робе (члан 40. Царинског закона), 3. трансакцијска вредност сличне робе (члан 41. Царинског закона), 4. други начини утврђивања царинске вредности (члан 42. Царинског закона) и 5. метод дедукције (члан 43. Царинског закона). Наведени методи прописани су по хијерархијском редоследу примене, што значи, ако се царинска вредност увезене робе не може утврдити применом првог метода, приступиће се утврђивању на основу следећих, све док се не дође до правог одговарајућег метода на основу којег је могуће утврдити царинску вредност.

Имајући у виду утврђене чињенице и цитиране законске одредбе, по оцени Управног суда, правилан је закључак туженог органа да је првостепени орган правилно изменио податке у предметној ЈЦИ УВ-4 од 20.04.2011. године и правилно обавезао тужиоца на уплату износа од 181.845,50 динара на име мање плаћене царине и пореза на додату вредност. Ово стога што због нетачно пријављеног податка у декларацији о вредности робе, није правилно спроведен поступак стављања робе у слободан промет и обрачун и наплата царинског дуга. Тужилац није доставио доказе о извршеном плаћању по поднетој фактури, односно није доставио документацију која је од значаја за доказивање података о стварно плаћеној цени предметне робе, из којих разлога је првостепени орган правилном применом члана 40. Царинског закона, на основу трансакцијске цене истоветне робе продате ради извоза у Републику Србију и извезене у исто или приближно исто време када и предметна роба, , утврдио царинску вредност спорне робе.

Тужени орган је ценио наводе жалбе, које тужилац понавља и у тужби и за исте дао јасне и образложене разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Суд је ценио наводе тужбе, али имајући у виду изнето, налази да су исти без утицаја на другачије одлучивање у овој управној ствари.

Суд је решио управни спор без одржавања усмене расправе, ценећи да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, с обзиром да је чињенично стање утврђено у управном поступку довољно за доношење одлуке, у смислу одредбе члана 33. став 2. и 3. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09).

На основу изнетог, ценећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 06.10.2016. године, III-8 У. 12151/14

Записничар
Снежана Томић,с.р.

Председник већа-судија
Биљана Тамбурковски Баковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СР/РР